

DEVRİMCİLİK

Bu kavram Batı dillerine bazan „Revolution“ bazan da „Reform“ olarak çevrilmektedir. Osmanlı döneminde „Devrim“ kavramından önce „Ihtilal“ ve „İnkılap“ kavramları kullanılmıştır. „Ihtilal, kurulu bir hükümeti güç kullanarak yıkıp, yerine bir başka hükümet kurma“ anlamına gelmekteydi. „İnkılap ise, parlamento, hükümet ve çeşitli kurullarca saptanarak uygulanması düşünülen, ekonomik, kültürel v.b. alanlarda yapılacak değişiklikler“ anlamında kullanılıyordu. Yani, „İnkılap“ kurulu bir devlet düzenine ya da hükümet biçimine karşı çıkarak, onu değiştirme, kaldırma anlamında değil, tam tersine, gerçekleşmesi devletin, hükümetin aracılığı ile istenen değişiklikler getirilmesi anlamını taşıyordu. Bu kavramın, Batı dillerinde kullanılan „Reform“ kavramına yakın bir anlam taşıdığı söylenilebilir. „Devrim“ kavramı ise, var olan toplumsal düzeni temelden değiştirmek, yeniden organize etmek anlamına kullanılmaktadır. Batı dillerindeki karşılığı da „Revolution“ kavramıdır. İçerik bakımından siyasal devrim, sosyal devrim, kültür devrimi gibi farklı tanımları vardır.

Atatürk'ün gerçekleştirdiği Türk Devrimi sözkonusu olunca, „Ulusal Kurtuluş Savaşı kazanıldıktan sonra demode olmuş geleneklere dönerek, onlara bağlı kalarak kendilerini gelişmiş ulusların sömürüsüne bırakan uluslar, geri kalmışlıktan kurtulamazlar“ düşüncesini anlamak gerekir. Özgürlüğüne ve bağımsızlığına kavuşan uluslar, kendi geleceklerinin sorumluluklarını kendileri taşıyacaklardır. Bu uluslar, kendi istekleriyle, kendi güçleriyle kendilerini her alanda yenileme yollarını bulmak zorundadırlar.

Türk devrimi, kaynağını şiddetten almayan, zorbalıktan almayan bir devrimdir. 1789 ve 1917 devrimlerinin temelinde şiddet vardır. Atatürk, bundan kaçınmak için çok büyük gayret sarfetmiş ve başarmıştır. Buna karşın, Türkiye’de 1920’lerde ve 1930’larda yapılan devrimler büyük çapta devrimlerdir ve tarihte çok önemli bir yer tutmaktadırlar.

Bu ilkenin son ilke olarak alınmasının nedeni kavramsal bir özellikten kaynaklanmaktadır: Türk devrimi, daha önceleri yapılmış olan Fransız ve Rus devrimlerinde olduğu gibi, sadece (ulusçuluk, Cumhuriyet ya da iktisadiyat gibi) siyasî açıdan değerlendirilmemelidir. Diğer ilkeler de dikkate alınarak, sürekli devrimin her alanda geçerli olmasını mümkün kılacak bir devrimler bütününden söz etmek yerinde olacaktır. (Atatürk, bütün başarılarının kaynağının Türk ulusu olduğuna inanan bir devlet adamıydı. O, „devrimler“ yerine „Türk Devrimi“ denmesini istemiştir.)

Osmanlı zamanındaki katı kuralcılık karşısında, özellikle devletçilik ilkesinde görüldüğü gibi, çağın gerektirdiği ölçüde geliştirici önlemlerin alınması gereklidir.

Devrimcilik ilkesinin gösterdiği ana hedeflerden birisi de, Türkiye’nin çağdaş ulusların düzeyine çıkarılmasıdır. Aynı zamanda, bireyin özgürlüğü ve mutluluğu konusundaki gelişmeler Türk ulusunun yaşamına da geçirilmelidir. Atatürk bu konuda şunu söylüyor: „Yaptığımız ve yapmakta olduğumuz devrimlerin amacı, Türkiye halkını, tamamen yeni ve bütün anlam ve biçimleriyle uygar bir sosyal toplum durumuna ulaştırmaktır. Devrimlerimizin asıl amacı budur.“ , „ Ülke mutlaka çağdaş, uygar ve yepyeni bir ülke olacaktır.“